

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:

1.Pf.20.599/2024/4.

A felperes:

MOHU MOL Hulladékgazdálkodási Zrt.

1117 Budapest, Galvani utca 44.

A felperes képviselője:

Kemenes Ügyvédi Iroda

ügyvéd címe

Az alperes:

alperes

alperes címe

Az alperes képviselője:

Dr. Bodrogi Bea ügyvéd

ügyvéd címe1

A per tárgya:

sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság:

Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

31.P.22.320/2024/5/II.

A fellebbezést benyújtó fél:

felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az RFE/RL. Inc. Magyarországi Közvetlen Kereskedelmi Képviseletnek (alperes címe) 19.050 (tizenkilencezer-ötven) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az illeték megfizetése e határozat meghozatalának napjától számított 60. napon esedékes.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes szerkesztésében megjelenő www.szabadeuropa.hu internetes portálon 2024. július 23-án „Az MGYOSZ szerint felkészületlenül lépett be a MOL a hulladékpiacra” című cikk jelent meg a következő tartalommal.

[2] „A gyáriparosok szövetsége szerint a Mol »profilidegen területre lépett«, emiatt sem működik rendesen a hulladékkoncessziós rendszer. A gyártók sokallják a hulladékkezelésért fizetett díjat, szerintük nincs arányban a szolgáltatással, ezért adónak minősítik. Szerintük káosz van a hulladékpiacon, nincsenek megbízható adatok se.

[3] A MOHU MOL Hulladékgazdálkodási Zrt. 2023-as beszámolója alapján arra lehet következtetni, hogy a társaságnak nincsenek pontos adatai a saját üzletviteléről.

[4] Ahogy lapunk korábban beszámolt róla, nem sikerült a jogszabályi előírásoknak megfelelően elkészíteni a MOHU tavalyi évre szóló beszámolóját, pedig 2023. július 1-jétől a MOHU felel a kommunális és az intézményi hulladékszállításért, vagyis azért, hogy elszállítsák a lakosság által kihelyezett kukákat és a cégeknél termelődött, sok esetben értékkel bíró hulladékot.

[5] A MOHU felel többek között a hulladékok átvételéért, a különböző hulladékudvarok működéséért, a roncsautók megsemmisítésért, a visszaváltható palackokkal kapcsolatos ügyintézésért, az intézményi szegmensben pedig a cégeknél keletkező fa-, papír-, műanyag- és fémhulladék felvásárlásáért.

[6] Miután a MOHU adatszolgáltatásával gondok adódtak, a hulladékpiacon működését felügyelő tárca, az Energiaügyi Minisztérium nem fogadta el a Mol hulladékos cégének beszámolóját.

[7] A MOHU-nak a törvények értelmében május 31-ig kell leadnia az előző évre vonatkozó jelentést a szaktárcának, a minisztériumnak pedig szeptember 30-ig kell ez alapján kiadnia a teljesítésigazolást a koncesszornak, vagyis a MOHU-nak. Ebben a jelentésben nagyon részletes adatokat kell prezentálni a különböző hulladékáramokról és a cég pénzügyi mutatóiról.

[8] Eltérő részletezés.

[9] A koncessziós rendszer tavaly július 1-jén indult, vagyis az idei az első év, amikor a MOHU beszámolót küldött az Energiaügyi Minisztériumnak. Ez a Szabad Európa birtokába került, valamint az arra adott minisztériumi reakció is.

[10] A MOHU a Szabad Európának nem, a Telexnek viszont válaszolt az ügygel kapcsolatban. E szerint »a minisztérium nem visszadobta a beszámolót, hanem a korábbi nyilvántartásuktól eltérő részletezést kért, amit hiánypótlásként a megadott határidőre fognak megküldeni«.

[11] Az Energiaügyi Minisztérium leveléből azonban egyértelműen kiderül, hogy a szaktárca kijelentette, hogy »a beszámolót ebben a formában nem javasoljuk elfogadni«, mert kiegészítésre, pontosításra szorul. (A szaktárca levele alább olvasható.)

[12] A MOHU Telexnek küldött válasza azt sugallja, mintha a minisztérium valami különleges, »a korábbi nyilvántartásuktól eltérő részletezést« kért volna a koncessziós társaságtól, pedig az Energiaügyi Minisztérium nem kért mást, csak a jogszabályok által előírt adatszolgáltatást, amit a MOHU nem teljesített. A Mol hulladékos cég eredeti beszámolójában – még a minisztériumi reakció előtt – leírta, hogy a jogszabály által megkövetelt adatok nem állnak a rendelkezésére.

[13] Érdemes szó szerint idézni a három bekezdésből álló részt, mert több adatszolgáltatás helyére másolta be a MOHU.

[14] »Jelenleg a MOHU MOL Hulladékgazdálkodási Zrt. ilyen mélységű adatszolgáltatásra vonatkozó rendszerrel nem rendelkezik, tekintetbe véve, hogy az előírások és az eddigi egyeztetések alapján nem merült fel igényként, továbbá a jelenlegi OKIR rendszerben történő adatszolgáltatás által kinyerhetők, így a kettős adatszolgáltatás és az ezáltal felmerülő erőforrás-duplikáció elkerülhető.

[15] Az adatok kinyerése és biztosítása érdekében szükséges tételesen áttekinteni azok elérési pontjait, illetve a rendszer által nyújtott lehetőségeket. Az információk egy része biztosítható a jelenleg rendelkezésre álló erőforrások segítségével, azonban jelentős része kizárólag pótlólagosan, visszamenőleges jelleggel történő koncesszori alvállalkozói biztosítással, illetve azok MOHU MOL általi ellenőrzésével és összegzésével lehetséges.

[16] Ezen feladat idő-, erőforrás- és költségigénye még szintén vizsgálandó tényezők, melyet haladéktalanul megkezdünk.«

[17] A MOHU összesen hat rubrikába írta ugyanezt, vagyis nem tudta megmondani, mennyi hulladékot adtak le a hulladékudvarokon, átvételi helyeken, gyűjtőhelyeken, hulladékgyűjtő pontokon, átrakóállomásokon és tárolókon; mekkora mennyiség ment előkezelőnek, hasznosítónak, ártalmatlanítónak és külföldi kezelőnek; illetve lett belőle RDF (másodlagos tüzelőanyag). ...

[18] Tudni kell a hulladékkoncesszióról, hogy az állam úgy adta át a rendszer működtetését a MOHU-nak 35 évre, hogy a cégnek nagyrészt koordinációs szerepe van. ...

[19] A Munkaadók és Gyáriparosok Országos Szövetsége (MGYOSZ) környezetvédelmi bizottságának júniusi ülésén a koncessziós rendszer volt a téma. Szerették volna összeszedni az adatokat, de például hiába jogszabályi kötelezettség, a MOHU nem tett közzé adatokat az intézményi résztevékenységről. Ezért megnézték az Országos Környezetvédelmi Információs Rendszer (OKIR) és a Nemzeti Adó- és Vámhivatal (NAV) kimutatásait. (Az OKIR az EPR-bevallások, míg a NAV a környezetvédelmi termékdíj alapján kap adatokat. Vannak módszertani eltérések, ezek egy részét az adatokban korrigálták.).....

[20] Az Energiaügyi Minisztérium nem hiába követeli a MOHU-tól a törvények által előírt adatszolgáltatást, mert a hulladékkoncessziós rendszerben a cég láthatja, hogy a kibocsátott mennyiségből mennyit gyűjtöttek be, kezeltek, ártalmatlanítottak, használtak fel újra. Egyedül a MOHU tudja – vagy legalábbis kellene tudnia –, hogy mi folyik a hazai hulladékpiacon.

[21] Az MGYOSZ tanulmánya szerint »a megismert és különböző forrásokból származó (NAV, OKIR, MOHU) adatok közötti ellentmondásokból szakmai következtetés csak egy vonható le, a teljes hiteltelenségük. Minden további elemzéshez az adatok felülvizsgálata, illetőleg jogszabályi változtatások meghozatala szükséges« – tették hozzá. ...

[22] Az MGYOSZ tanulmányának egyik érdekes részlete a hasznosítási adatok elemzése. ...

[23] Elindult a kiterjesztett gyártói felelősségi rendszer (EPR), ahol háttérbe szorult a termékdíj. Az EPR-nek az a lényege, hogy a gyártók előre kifizetik az új termékek hulladékkezelési díját.

[24] Míg termékdíjból éves szinten 85 milliárd forint folyt be, addig EPR-díjból ennek többszöröse, 240 milliárd. ...

[25] Az MGYOSZ szerint egyébként felmerül a keresztfinanszírozás gyanúja a koncessziós rendszerben. Az, hogy az EPR-díj – vagyis egy új termék későbbi hulladékkezelésének költsége – ilyen magas Magyarországon, azt feltételezi, hogy a gyártókkal fizettetik meg a rezsicsökkentett kommunálisszemét-szállítás veszteségét.

[26] Ahogy korábban beszámoltunk róla, a magyar EPR-díjak sokkal magasabbak, mint például Ausztriában. ...

[27] Az MGYOSZ szerint miután a díjakat állami szerv állapította meg, és a koncessziós társaság a kedvezményezett, a túlzott mérték vélhetően tiltott állami támogatást eredményez. »Jelen formájában a választott megoldás adónak minősül« a tanulmány szerint.

[28] A szervezet szerint felelősség terheli a koncesszort is, aki »számára profilidegen területre lépett, és felkészületlenül érte az általa vállalt feladat mértéke és nemzetgazdasági jelentősége«.

[29] Kerestük a MOHU-t is, de cikkünk megjelenéséig nem válaszoltak.”

[30] A felperes a cikk miatt sajtó-helyreigazítási kérelemmel fordult alpereshez, amelyben az alábbi helyreigazítás közzétételét kérte:

[31] „2024. július 23. napján megjelent »Az MGYOSZ szerint felkészületlenül lépett be a Mol a hulladékpiacra« című cikkünkben valótlanul állítottuk, hogy a MOHU MOL Hulladékgazdálkodási Zrt. nem a jogszabályi előírásoknak megfelelően készítette el beszámolóját. Valótlanul állítottuk, hogy a NAV, MOHU és OKIR adatbázisokból az ott közölt adatok egyedül azok következtetését jelentik. Valótlanul híreszteltük, hogy a MOHU adatbázisai hiteltelenek lennének. Valótlanul állítottuk, hogy a MOHU felkészületlenül, profilidegen területre lépett. Végül valótlanul állítottuk, hogy a koncessziós rendszer keresztfinanszírozáson keresztül működne, és a gyártókkal fizettetik meg a rezsicsökkentett kommunálisszemét-szállítás veszteségét.

[32] Ezzel szemben a valóság az, hogy a MOHU a jogszabályi előírásoknak megfelelően készítette el beszámolóját, mely kapcsán a tárca további adatkérésére tekintettel hiánypótlást írt elő, amit a MOHU határidőben teljesít. A hulladékkezeléssel kapcsolatos különféle adatbázisok közötti eltérés nem a MOHU adatainak pontatlanságából fakad, hanem a különböző forrásokból származó adatok ellentmondásossága éppen a korábbi örökölt decentralizált és nem kellően transzparens rendszer hiányosságaira és a fejlesztések szükségességére világít rá. A MOL csoport hosszútávú stratégiájában kötelezte el magát a körforgásos gazdaságban nyújtott kiemelkedő részvétele mellett, így a koncesszióból fakadó kötelezettségeit is megfelelő felkészültséggel tudja ellátni. A keresztfinanszírozást pedig egy kettős ellenőrzési rendszer zárja ki, mely lényege, hogy a MOHU-t érintő jogszabályi kötelezettség mellett a Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatal rendeletben szabályozza a költségek elszámolhatóságát.”

[33] Az alperes a helyreigazítási kérelemnek nem tett eleget.

[34] A felperes keresetében az előzetes eljárásban kért helyreigazítás közzétételére kérte kötelezni az alperest.

[35] A felperes szerint beszámolóját a jogszabálynak megfelelően készítette el, csupán hiánypótlásra, az adatok részletezésére hívta fel a minisztérium. A jogszabály a beszámolási kötelezettségre, nem pedig a beszámoló tartalmára vonatkozóan tartalmaz rendelkezéseket. A minisztérium külön közölte a tartalmi elvárásokat, melyeknek a hiánypótlás körében a felperes eleget tett. A koncessziós szerződésnek megfelelően egyik hosszútávú célja, hogy fejlesztéseivel transzparenssé tegye a hazai hulladékgazdálkodási rendszert, melyben a képződő hulladékok mennyisége és útja pontosan követhető. Ez az adatszolgáltatási háttér széles körű és mélyreható átalakítását teszi szükségessé, amelynek érdekében jelentős fejlesztéseket indított.

[36] A közölt adatok nem következtelenek. A különböző forrásokból származó adatok ellentmondásossága a korábbi örökölt decentralizált és nem kellően transzparens rendszer hiányosságaira és a fejlesztések szükségességére világít rá.

[37] A harmadik sérelmezett közléssel az alperes a felperes adatbázisában rögzített adatok helyességét kérdőjelezte meg. A felperes mindent megtesz az átláthatóság fokozása érdekében. A hosszabb folyamat a részletesebb és mélyebb adatszolgáltatás érdekében esetenként további jogszabályváltozást feltételez, ahogyan erre az idézett tanulmány is utal.

[38] Az állami hulladékkoncessziót elnyert cég több évtizedes szakmai tapasztalattal rendelkezik a feladat ellátásához, ami a koncesszió odaítélésekor is lényeges szempont volt. Jelentős szakértelemre tett szert a saját magánál és partnereinél keletkezett hulladék hatékony, fenntartható, biztonságos kezelésében, számottevő pozíciókat épített ki a műanyagipar, illetve az újrahasznosítás területén. Ezeknek, illetve az energetikában szerzett jártasságának köszönhetően a feladat ellátásához szükséges tudással és kompetenciákkal rendelkezik.

[39] A koncessziós rendszer működésének fontos eleme a számviteli szétválasztási kötelezettség. A hulladékgazdálkodási résztevékenység a koncessziós társaságot és annak alvállalkozóit is kötelezi a költségeik és bevételeik szétválasztására, amit a jogszabályi előírások alapján az éves beszámoló kiegészítő mellékletben köteles bemutatni a koncessziós társaság és annak alvállalkozója is. Az EPR-díjakra az indokolt költségek alapján az önálló szabályozó szerv tesz javaslatot, a Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatal rendelete szabályozza az elszámolható költségeket és azok alrendszerhez történő hozzárendelését. Ez a kettős ellenőrzési rendszer biztosítja, hogy a hulladékgazdálkodási alrendszerek között ne fordulhasson elő keresztfinanszírozás, biztosítja az átláthatóságot és a nyilvánosságot.

[40] A sajtó-helyreigazítási igényt megalapozzák a valótlan tényállításon alapuló, további tényekre vonatkozó következtetések és a vélemény formájában kifejezett burkolt tényállítások, továbbá az a körülmény is, ha a sajtóközlemény csak feltételezésekbe, vélekedésekbe bocsátkozik, célzásokkal, utalásokkal kelti események megtörténtének a látszatát.

[41] Az alperes a kereset elutasítását kérte. A cikk témájában, a magyar hulladékgazdálkodási rendszer teljes átalakításával kapcsolatban már számos cikkben adott tájékoztatást, kritikával illetve az iparág szereplőinek működését.

[42] Mivel az állam 35 évre átadta a rendszer működtetését a felperesnek, kiemelt közérdek fűződik ahhoz, hogy a közpénzből működő felperes tevékenysége minden szempontból átlátható, a tevékenysége és működése a nyilvánosság előtt megvitatható és kritizálható legyen. A felperes e vonatkozásban közszereplő és fokozott tűrési kötelezettsége van a tevékenységét érintő közlések esetében.

[43] Az ítélezési gyakorlat szerint közügyhöz kapcsolódó vélemény kifejtésének jogszerűségét megalapozza, ha a kifejtett vélemény legalább vékony ténybeli alappal rendelkezik. A Kúria több esetben is kimondta, hogy a közügyben történő legalább vékony ténybeli alappal rendelkező találgatások, feltételezések a szabad véleménynyilvánítás körébe tartozónak tekintendők, ezért jogi védelmet élveznek (a Kúria Pfv.20346/2022/4., Pfv.20333/2022/4. számú ítéletei).

[44] Mivel a cikk tartalmazta a felperes álláspontját a beszámoló hiánypótlásával kapcsolatban, a helyreigazítás nem igényelhető.

[45] Az első és a negyedik sérelmezett közlés valós ténybeli alappal rendelkező vélemény, okszerű következtetés. A második és harmadik sérelmezett közlés nem a felperesre vonatkozik, hanem a különböző forrásokból származó adatok ellentmondásosságára utal. A cikk tartalmazza, hogy az ellentmondásos adatok miatt minden további elemzéshez az adatok felülvizsgálata, illetőleg a jogszabályváltozások meghozatala szükséges. A cikk szerzője kifejtette, hogy az iparági szereplők egyetértettek abban, hogy a hulladékgazdálkodási rendszer a jelen formájában nem átlátható és sok szempontból fejlesztésre szorul. E sérelmezett közlés valótlan állítást nem tartalmaz.

[46] Az ötödik sérelmezett közlés a szakmai szervezet környezetvédelmi bizottságának júniusi ülésén elhangzottakról történő tudósítás. A közérdekű kiemelt témához kapcsolódóan a szakmai szervezet véleményéről számolt be, amiatt helyreigazításnak nincs helye. A cikk

tárgyában megkereste a felperest, ennek eredménytelensége ellenére közölte a felperes álláspontját is a Telexnek adott tájékoztatása alapján.

[47] Megítélése szerint az igényelt helyreigazítás szövege lényegesen meghaladja a helyreigazítás kereteit.

[48] Csatolta az MGYOSZ Környezetvédelmi Bizottság 2024. június 26-i ülése napirendjét, az ülésről készült jegyzőkönyvet, a felperes 2024. május 31-i, „az Energiaügyi Minisztérium 2023. május 27-i elektronikus levélben megküldött tartalmi elvárások alapján kiegészített verzió” alcímű éves beszámolóját 2023. év II. félévről.

[49] Az okirat 4. oldal 3. pontjában az átvételi gyűjtőhely, hulladékgyűjtőpont, hulladékudvar adatait illetően szerepel, hogy jelenleg a felperes ilyen mélységű adatszolgáltatásra vonatkozó rendszerrel nem rendelkezik. A 7. oldal 10. pontja rögzíti, hogy a felperesnek adatszolgáltatása 2023-ra vonatkozóan nincs, mert a hulladékgazdálkodási közszolgáltatási résztvevékenység körében megvalósított létesítményfejlesztés, illetőleg az 500 millió forintot meghaladó beruházási értékű létesítményfejlesztés, illetve 100 millió forintot meghaladó értékű hulladékgazdálkodási eszközbeszerzés még nem valósult meg. A 8. oldal 11.2. pontjában foglaltak szerint a felperes halasztást kért az adatszolgáltatásra, az adatok rendszerezése, összesítésére vonatkozó feladat ellátás időigényére hivatkozva. A 19. oldalon pedig szerepel, hogy a felperes határidő hosszabbítást kért az ösztönző kifizetésekkel, és a kompenzációs kifizetésekkel kapcsolatban.

[50] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította.

[51] A felperest az alperes javára 350.000 forint perköltség, az állam javára 36.000 forint eljárási illeték megfizetésére kötelezte.

[52] Határozatának indokolásában az alkalmazott jogi rendelkezések között idézte Magyarország Alaptörvényének IX. cikk (2) és (6) bekezdését, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) 4. § (1) bekezdését, 10. §-át és a 12. § (1) bekezdését.

[53] A 3/2015. (II. 2.) AB határozat szerint a sajtó alkotmányos küldetése, hogy a közügyek alakulására befolyással levő történéseket, körülményeket, összefüggéseket feltárja és a nyilvánosság tudomására hozza. A média szabad tájékoztató tevékenysége a modern demokratikus nyilvánosság legfontosabb alkotó eleme.

[54] A cikk témája közügyet érint, felperes állami közfeladatot ellátó szervezet, ezért a vele kapcsolatos közlések esetében nagyobb a tűrés kötelezettsége. [7/2014. (III. 7.) AB határozat]

[55] Figyelemmel volt arra, hogy az Alkotmánybíróság gyakorlatából következően a felperes (jogi) személyére vonatkozó sérelmezett közléseket is a cikk egészének a tartalma alapján kell vizsgálni, és az abban megfogalmazottak kapcsán figyelembe kell venni annak politikai vitába való beágyazódottságát is {3217/2020. (VI. 19.) AB határozat, Indokolás [80]}.

[56] Az előbbi megfontolásai alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes tevékenysége, és a minisztériumnak megküldött éves beszámolója is szabadon kritikával illethető.

[57] A cikk az MGYOSZ Környezetvédelmi Bizottsága ülésén elhangzottokról tudósít, a gyáriparosok szövetsége által megfogalmazott hibákról, kritikáról tájékoztatja az olvasót. A cikkből kitűnik, hogy alperes már több cikkben foglalkozott a magyar hulladékgazdálkodási szabályokkal és a felperes tevékenységével.

[58] Az első sérelmezett közlés („nem sikerült a jogszabályi előírásoknak megfelelően elkészíteni a MOHU tavalyi évre szóló beszámolóját”) a cikk tartalma alapján a valóságnak

megfelelő következtetés és vélemény, hiszen tény, hogy felperes az éves beszámolójára hiánypótlási felhívást kapott.

[59] A második sérelmezett közlés [„Az MGYOSZ tanulmánya szerint a megismert és különböző forrásokból származó (NAV, OKIR, MOHU) adatok közti ellentmondásokból szakmai következtetés csak egy vonható le, a teljes hiteltelenségük”] közlés nem minősül valótlan tényállításnak, a különböző szervezetek adatai közötti ellentmondásokra, azok egybevetetlenségére és ezáltal az adatok felhasználhatatlanságára utal. A cikk maga is tartalmazza, hogy „minden további elemzéshez az adatok felülvizsgálata, illetőleg a jogszabályi változások meghozatala szükséges”.

[60] Az alperes nem a közölt adatok hiteltelenségét állította, nem ezt közölte, hanem a különböző szervek által közölt adatok ellentmondásosságáról adott véleményt. A cikk tartalmazza, hogy a további elemzéshez az adatok felülvizsgálata, illetőleg jogszabályi változtatások meghozatala szükséges.

[61] A harmadik sérelmezett közlés („a MOHU adatbázisai hiteltelenek”) az írásban konkrét állításként nem szerepel, a további jogi indokokat illetően az elsőfokú bíróság visszautalt a második sérelmezett közlésnél kifejtettekre.

[62] A negyedik sérelmezett közlés szövegkörnyezete („a szervezet szerint felelősség terheli a koncessziót is, aki „számára profilidegen területre lépett és felkészületlenül érte az általa vállalt feladat mértéke és nemzetgazdasági jelentősége”) az MGYOSZ szakmai állásfoglalását, véleményét idézi. E szervezet véleményének a híresztelése, nyilvánosságra hozatala miatt helyreigazítás nem igényelhető. A cikk tartalmazza a vélemény alapját képező adatokat, körülményeket.

[63] Az írás egésze alapján megállapítható, hogy a felperes egy újonnan létrehozott, egy éve működő koncessziós társaság, ami ilyen minőségben és módon korábban nem láthatott el nemzetgazdasági jelentőségű és ilyen léptékű feladatot. Ezért a „profilidegen területre lépett” kifejezés – a szerző véleményeként – alappal nem kifogásolható. Az az állítás, hogy a felperest felkészületlenül érte a feladat mértéke, ugyancsak véleménynek tekintendő, amelyet megalapoz az éves beszámolója, amelyben a felperes úgy nyilatkozott, hogy több adat szolgáltatásának azért nem tudott eleget tenni, mert ehhez további fejlesztések szükségesek számára. E sérelmezett közlés tehát kellő ténybeli alappal rendelkező véleménynek, értékítéletnek minősül, amit a felperes túrni köteles, és amely miatt helyreigazítás közzétételének nincs helye.

[64] Az ötödik sérelmezett közlés („az MGYOSZ szerint egyébként felmerül a keresztfinanszírozás gyanúja a koncessziós rendszerben”) esetében a cikk a gyanút megalapozó körülményeket is feltárta, beszámolt arról, hogy a kiterjesztett gyártói felelősségi rendszer, a gyártók által az új termékek esetében előre kifizetett hulladékkezelési díj, az un. az EPR-díj Magyarországon igen magas, az MGYOSZ e díj mértékét kifogásolta, emiatt vélelmezte a keresztfinanszírozás lehetőségét, utalt a keresztfinanszírozás gyanújára, ami nem tényállítás, hanem csupán egy feltételezés, ami miatt helyreigazítás nem igényelhető.

[65] A keresztfinanszírozás gyanúja és az EPR-díj mértékére vonatkozó közlés egyébként sem a felperesre vonatkozik, a finanszírozás kifejezett állami feladat, az EPR-díjat pedig nem a felperes, hanem állami szerv határozza meg.

[66] Az elsőfokú bíróság a felperest pervesztessé nyilvánította és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdés alapján kötelezte az alperes perköltségének és a kereseti illetéknek a megfizetésére. A jogi képviselő ügyvédi munkadíját a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján állapította meg.

[67] Az ítélet ellen a felperes fellebbezett.

[68] Jogorvoslati kérelme az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányult a keresete szerinti tartalommal.

[69] A felperes álláspontja szerint a döntés sérti az Smtv. 12. § (1) bekezdését. Valamennyi közlés tényállítás. Az első, a felperes beszámolójával kapcsolatos közlés valótlan, mivel a szaktárca a beszámolót hiánypótlásra küldte vissza, az alperes azonban más tartalommal tette közzé tényállítását.

[70] A második és harmadik állítás azért valótlan, mivel a felperes adatai nem pontatlanok, ennél fogva hiteltelennek sem minősülhetnek. Az esetleges eltérések a korábbi decentralizált rendszerből fakadhatnak.

[71] A negyedik és ötödik állítás szakmai előadáson hangzott el, azonban a továbbközlésükért az alperes tartozik felelősséggel. Az állítások valótlanul híresztelik a felperes felelősségét és hamis színben tüntetik fel az EPR díjakat a koncesszióra is figyelemmel.

[72] Az első közlés bizonyítatlan tényállítás. Az alperes nem jelölt meg olyan jogszabályt, amelynek a beszámoló ne felelt volna meg. Az állításban olyan konkrétum szerepel, ami több mint egyéni értékelés, és így nem sorolható a vélemény kategóriájába. A „nem sikerült a jogszabályoknak megfelelően elkészíteni” és a „jogszabályok által előírt adatszolgáltatást nem teljesítette” szövegrészek tényállításnak minősülnek, mert olyan konkrétumokra utalnak, amelyek bizonyíthatók vagy cáfolhatók. Ezek az állítások nem a beszámoló minőségének értékelését, hanem annak jogszabályi megfelelőségét kérdőjelezzik meg.

[73] A felperes kétségbe vonta az alperes által (A/6 alatt) csatolt bizonyíték hitelességét, amelynek forrása beazonosíthatatlan: bárki készíthette akár célzatos módon a felperes hitelének és szakmai hitelességének rontása céljából. Álláspontja szerint nem bizonyított, hogy az irat a minisztériumtól származó, végleges válasz.

[74] A dokumentum tartalma sem alkalmas az alperes álláspontjának alátámasztására, mivel kizárólag kiegészítő információk beszerzésére irányul, amelyre a jogszabály egyértelműen lehetőséget biztosít. A felperes ennek alátámasztására hivatkozott a hulladékról szóló 2012. évi CLXXXV. törvény (a továbbiakban: Hulladék tv.) 53/J. § (3) bekezdésére, amely szerint a miniszter további felvilágosítást és adatszolgáltatást kérhet a benyújtott beszámolóval kapcsolatban. Az ilyen rendelkezés nem feltételezi az érintett jogszabálysértő eljárását.

[75] A második és harmadik közlés azok szövegkörnyezetéből következően egyértelműen nevesíti a felperes adatainak valótlanosságát. A cikk a kurzivált szövegrészt követően már csak a felperest nevezi meg és a megelőző rész is rá utal („Egyedül a MOHU tudja – vagy legalábbis kellene tudnia –, hogy mi folyik a hazai hulladékpiacon”). Az írás a felperes felelősségét állítja az adatok pontatlanságával kapcsolatban, így a sérelmezett közlés tényállítás.

[76] A negyedik és ötödik állítás valótlan híresztelésnek minősül, a Kúria ezzel kapcsolatos gyakorlata Pfv.20852/2024. számú ügyben született döntés szerint egyértelmű.

[77] A negyedik állítással kapcsolatban a felperes összefoglalta a ténybeli alapon álló vélemények joggyakorlatát, amelyből kiemelte, hogy „az Alkotmánybíróság (és az EJEB) felfogása szerint amennyiben egy állítás igazságtartalma legalább részben ellenőrizhető, igazolható akkor tényállításról van szó”.

[78] Az ötödik állítással kapcsolatban az elsőfokú bíróság téves jogi álláspontot kialakítva állapította meg, hogy a gyanú (illetve a feltételezés) nem minősül tényállításnak.

Kiemelt jelentőséget tulajdonít a gyanú kifejezésnek. A BH2000. 241. számon közzétett eseti döntés indokolásában foglaltak szerint „a valótlan tényállításon alapuló, további tényekre vonatkozó következtetések és a vélemény formájában kifejezett burkolt tényállítások ugyanis a sajtó-helyreigazítást ugyanúgy megalapozzák, mint ahogy az a körülmény is, ha a sajtóközlemény csak feltételezésekbe, vélekedésekbe bocsátkozik, célzásokkal, utalásokkal kelti események megtörténtének látszatát. Ugyanez vonatkozik arra az esetre is, ha az újság másoknak bizonyítatlan tényeken alapuló következtetéseit adja közre.”

[79] A bírói gyakorlat szerint tehát nem kerülhető meg a sajtójogi felelősség pusztán a gondolati tartalom feltételes módon való kifejezése miatt. Ugyanezt fejti ki a BH1989. 352. számú döntés indoklása.

[80] A nem a MOHU által meghatározott hazai hulladékhasznosítási díjak, valamint arányok egy az egyben történő nemzetközi összevetése az egyéb körülmények és előzmények, valamint az ezekből adódó eltérő költségek figyelembevétele nélkül megtevesztő; Ausztriában már megtörténtek azon logisztikai és előkezelési fejlesztések, amelyeket a MOHU a koncessziós szerződésből fakadóan most tud véghez vinni. A BDT2022. 4537. sz. döntés szerint: „Az Smtv. 12. § (1) bekezdése alapján sajtó-helyreigazításnak nem csak valótlan tény állítása vagy híresztelése, hanem való tények hamis színben való feltüntetése esetén is helye van. A jogsértés utóbbi módja állapítható meg abban az esetben, ha a közlés az egyes adatok önkényes csoportosítása, összeválogatása, rendezése, kiragadása folytán válik megtevesztővé. A hamis színben feltüntetést jelentheti, amikor a közlemény valamennyi állítása valós, azonban egyben hiányos is, és a sérelem az információk alapos megértéséhez szükséges valós tények elhallgatásán alapul.”

[81] A Kúria Pfv.20323/2019/5. számú határozat elvi tartalma szerint: „a tények sajátos csoportosítása, egymás mellé helyezése megvalósíthatja a való tények hamis színben történő feltüntetését, ami helyreigazítás elrendelésére adhat alapot. Az elbírálásnál kiemelt jelentősége lehet a sajtószerv által alkalmazott címnek.” Az EPR díjak megtevesztő nemzetközi összehasonlítása nem szolgálhat ténybeli alapként a közlés alátámasztására még akkor sem, ha az alperes közlése véleménynyilvánításként értékelendő.

[82] Az elsőfokú bíróság téves álláspontot foglalt el a felperes keresetösségi jogával kapcsolatban. A felperes érdekelt a keresztffinanszírozással és EPR-díjakkal kapcsolatos állítások vonatkozásában, mivel a finanszírozás nem állami feladat. Az EPR díj kötelezettjei a gyártók, az anyagi jogi jogosult pedig a MOHU [a 80/2023. (III. 14.) Korm. rendelet 15. § (1) bekezdése és a Hulladék tv. 53/E. § (2) bekezdése szerint]. A teljes cikk a felperes tevékenységével foglalkozik, ennél fogva a felperes koncessziójára hivatkozik a keretfinanszírozás mögött, másrészt a beillesztett képernyőfotó alapján is a felperest jelöli meg a magas EPR díjak okaként, amikor a koncesszió „áraként” hivatkozik az EPR díjak mértékére.

[83] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását és a felperes perköltségben marasztalását indítványozta.

[84] Az alperes egyetértett az elsőfokú bíróság szövegrészekre vonatkozó tartalmi minősítéseivel. A cikkben tárgyalt közügy jellege és az írás kontextusa alapján a sérelmezett közlés ténybeli alapja nem a jogszabálysértés megjelölése, hanem a hiányosan beadott beszámoló, valamint a hiánypótlás ténye, amelyet felperes sem vitatott (31.P.22.320/2024/5. perfelvételi jegyzőkönyv 2. oldal). A felperes a beszámolójában jelezte, hogy az elkülönítetten gyűjtendő hulladék esetében halasztást kér az adatszolgáltatásra (11. pont, 8. oldal), valamint az ösztönző és kompenzációs kifizetések (19. oldal), és a díjkódonkénti befizetésekkel kapcsolatban is halasztást kér (20. oldal). A felperes tehát hat pontban nem tudott adatot szolgáltatni a működésére vonatkozóan. A hiánypótlás tényét bizonyítja a beszámoló, amelynek címe szintén és egyértelműen utal az Energiaügyi Minisztérium tartalmi

jellegű kifogásának (hiánypótlásának) tényére, valamint a beszámolási kötelezettséget előíró jogszabályhelyekre.

[85] A második és harmadik sérelmezett közlés egyértelműen a különböző szervezetek adatai közötti ellentmondásokra, azok egybevethetlenségére és ezáltal az adatok felhasználhatatlanságára utal. A véleménynek minősülő közlés további ténybeli alapja az MGYOSZ környezetvédelmi bizottságának júniusi üléséről készült jegyzőkönyve és az ülésen megtartott előadás szövege, amelyet az alperes az elsőfokú eljárásban csatolt (A/7 és A/8. mellékletek). Az ülésen személy, a Csomagolási és Anyagmozgatási Országos Szövetség (CSAOSZ) főtitkára tartott előadást, amely során kitért az adatközlések közötti belső ellentmondások problémájára (jegyzőkönyv 2-3. oldal), melynek egyik oka az, hogy a hulladékgazdálkodásra vonatkozó adatok különböző forrásokból származnak. személy ebben a kontextusban fogalmazta meg szakmai véleményét.

[86] A felperes sem vitatta, hogy az adatok különböző forrásból származnak és azok ellentmondásosak, azt hangsúlyozva, hogy ez a helyzet éppen a korábbi örökölt decentralizált és nem kellően transzparens rendszer hiányosságaira és a fejlesztés szükségességére világít rá. Ez utóbbi vonatkozásában egyetértés van mind a peres felek, mind az iparági szereplők között, hogy a hulladékgazdálkodási rendszer jelenlegi formájában nem átlátható és az sok szempontból fejlesztésre szorul.

[87] A negyedik sérelmezett közlés ténybeli alapja az, hogy az iparági szereplőket tömörítő szervezet bizottsági ülésén a szakemberek a hulladékgazdálkodás, ezen belül alperes működését vitatták meg. Ennek kontextusában hangzottak el a felperes által sérelmezett mondatok. Az alperes a bizottsági ülésen megtartott előadást (tanulmány), valamint az ülés jegyzőkönyvét megkapta és a szakmai vita főbb pontjait a cikkben ismertette. A felperesnek a veszélyes hulladékban és újrahasznosításban (műanyag) van tapasztalata és nem a koncesszióban foglalt tevékenységekben.

[88] Az ötödik közlés vonatkozásában az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a felperes keresetösségi jogának hiányát, mert a keresztf finanszírozás gyanúja, valamint az EPR-díj mértékére vonatkozó közlés nem rá vonatkozik. Ezen kívül a közlés nem tényállítás, hanem a cikkben is bemutatott ténybeli alapokkal rendelkező következtetés, szakmai vélemény.

[89] Az alperes a keresztf finanszírozás gyanújára vonatkozó közlés ténybeli alapjához tartozóként hivatkozott egy 12 szakmai szervezet által 2024 augusztusában készített dokumentumra, azt részletesen elemezve.

[90] A felperes álláspontját annak ellenére is megjelénítette, hogy a felperes nem kívánt megszólalni az ügyben.

[91] Ellenkérelmében másodlagosan a helyreigazító közlemény tartalmát a tényállásra vonatkozó tartalomhoz igazodó módon kérte megállapítani.

[92] A fellebbezés aaptalan.

[93] Az elsőfokú ítéletnek nem volt fellebbezéssel nem érintett rendelkezése, ezért azt az ítéltábla teljes terjedelmében, a Pp. 370. § (1) bekezdése szerint, a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül, a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívüli eljárásban.

[94] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet anyagi jogi szempontú felülbírálatát a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti jogkörében eljárva végezte el.

[95] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete az irányadó anyagi jognak megfelel, a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságétól eltérő jogi következtetés nem vonható le.

[96] Az elsőfokú bíróság megfelelően figyelembe vette az ügy alapjogi érintettsége miatt kötelezően érvényesülő alkotmányos értékelési szempontokat. A cikk közérdekű üggyhez, a köztulajdonnal kapcsolatos felelős hulladékgazdálkodás témaköréhez kapcsolódik, így a jogvita megítélésénél felerősödnek a szólásszabadság melletti, nagyobb tűrési kötelezettséget eredményező szempontok. Ebben a tekintetben annak van elsődleges jelentősége, hogy a téma a közérdekű ügyek vitatásával függ össze. A felperes a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény Ptk. 2:44. § fogalomrendszerében nem minősül közszereplőnek, mivel az előbbi rendelkezés kizárólag természetes személyekre értelmezhető. A nem természetes személy tűrési kötelezettségét a közügyben való érintettsége teremtheti meg. Ennek megfelelően a felperessel kapcsolatos véleménynyilvánítás határai a téma közügy jellege, ezzel összefüggésben a felperes közpénzből működtetése miatt is tágabbak az átlagosnál.

[97] Helyesen indult ki abból az elsőfokú bíróság, hogy az Smtv. 12. § (1) bekezdése szerinti helyreigazítási igény tartalmi vizsgálatának szempontjainál az ítélkezési gyakorlat a PK 12. számú állásfoglalás alapján kialakított kúriai gyakorlatra támaszkodik. A szöveg értelmezésével és értékelésével kapcsolatos kúriai iránymutatást megfelelően vette figyelembe.

[98] A helyreigazításra irányuló keresetnél a bíróságnak minden esetben értelmeznie kell a vonatkozó szövegelemeket abból a szempontból, hogy a kérelem alapjául szolgáló tartalom tényállítás vagy való tény hamis színben feltüntetése-e. Amennyiben egyiknek sem minősül, a helyreigazítási kérelemnek törvényi akadálya van: nem teljesülnek maradéktalanul az Smtv. 12. § (1) bekezdésében foglalt törvényi feltételek. Ennek megítélése pedig olyan jogkérdés, amelynek eldöntése nem a felek perfelvételi nyilatkozataitól (a keresettől és az ellenkérelemtől) függ, és amely jogkérdés tisztázása nélkül a kereset teljesítéséről sem lehet határozni. Értéktétele vagy olyan közlés esetén ugyanis, amely nem az Smtv. 12. § (1) bekezdése szerint minősül, helyreigazításnak nincs helye.

[99] Az ítélkezési gyakorlat szerint a vitatott közlemény értelmezésénél tekintettel kell lenni a társadalmi közfelfogásra is, vagyis arra, hogy az átlagos befogadó a közöltekből milyen okszerű következtetésre juthat (a Kúria Pfv.20394/2019/3. számú határozata).

[100] A tényállítás és az értéktétele (vélemény) minősítése során az ítélkezési gyakorlatban közsímert „bizonyíthatósági teszt” alkalmazása ugyan a tény és vélemény elhatárolását szolgálja, de a ténybeli alappal rendelkező értéktételek és az értéktételel terhelt tényállítások esetében a közlés egyes elemeinek bizonyíthatósága a minősítés szempontjából nem döntő jelentőségű körülmény.

[101] A jelen ügyben a felperes jogi álláspontja miatt is kifejezetten hangsúlyos, hogy miként kell értelmezni az általa sérelmezett szövegrészeket. A Fővárosi Ítéltábla ezzel kapcsolatban előrebocsátja, hogy a helyreigazítani kért szöveget nem a felek szubjektív, hanem az átlagolvasó szemszögéből kell értelmezni. Az ilyen értelmezés arra irányul, hogy egy átlagos és észszerű olvasó milyen jelentést tulajdonítana az írásnak.

[102] Az átlagolvasó a szöveget nem az egyes részletekre koncentrálva, azok részletező elemzésébe bocsátkozva, hanem jellemzően egyszer és egészében olvassa. Nem törekszik a szöveg alaposabb elemzésére, a tartalom meghatározásánál leegyszerűsítést alkalmaz. Figyelembe veszi a teljes szöveggörnyezetet, a szavaknak hétköznapi jelentést tulajdonít és jellemzően az érdektelen kívülálló nézőpontjából, összbnyomása alapján értékeli a közölteket. Mindemellert az átlagolvasó a provokatív, erőteljes kifejezéseket képes úgy megítélni, hogy mentes marad azoknak a mondanivalót eltúlzó, illetve azt jelentéktelenítő hatásától is.

[103] Az előbbieket szerint végzett értékelés alapján a Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróságnak azzal a megállapításával, hogy valamennyi sérelmezett közlés következtetés formájában megfogalmazott értékítélet, amelynek helyreigazítása nem rendelhető el.

[104] Az alperes írásában a felperes mint a hulladékgazdálkodási iparágban megjelenő új szereplő működéséről, a személyével kapcsolatos első tapasztalatokról számolt be. Már a címben megjelenítette az MGYOSZ megállapítását, majd a cikk bevezetőjében idézte a szövetség és a gyártók által észlelt problémákat. A mástól származó információkat továbbközvetítő sajtó felelőssége ilyen esetben a híresztelésért áll fenn, de tartalmi szempontból az őt terhelő bizonyítási kötelezettség változatlan.

[105] Az elsőként sérelmezett mondatrészben az alperes korábban megjelent írására visszautalva, következtetésként közölte, hogy a felperes az előző évi beszámolóját nem megfelelően készítette el. E következtetésre megfelelő alapul szolgál az a tény, hogy az Energiaügyi Minisztérium a beszámolót hiánypótlásra adta vissza. Az alperes megállapításának előzményeit is megismerhetővé tette; linkelt tartalomként kínálva az olvasónak a 2024. június 27-én megjelent „Nem fogadta el a szaktárca a Mol hulladékos cégének a beszámolóját” című írását. A mondatrész e korábbi cikkel teremt kapcsolatot, az alperes által létrehozott hírfolyamban kialakított álláspontot közvetít arról, hogy a beszámoló nem volt kifogástalan.

[106] A felperes okfejtésével szemben nincs jelentősége annak, hogy a hiánypótlásra milyen jogi rendelkezés alapján, illetve teljesülése érdekében került sor. Ennek ismerete sem változtatna a közlés lényegi tartalmán, amely szerint a beszámoló a hiánypótlás előtt nem felelt meg a törvény követelményeinek. Az a körülmény pedig, hogy a cikkben hiánypótlásnak nevezett intézkedésre jogszabálysértő módon (emiatt alaptalanul) került sor, az ügyben fel sem merült. Az átlagolvasó számára a szövegértés szempontjából lényegtelen a jogi szakkifejezések pontos tartalma [jelen esetben a Hulladék tv. 53/J. § (3) bekezdésének alkalmazása a beszámolóval kapcsolatban], ezért sem a felperes által aggályosnak tartott dokumentum (A/6), sem annak tartalma nem releváns az első közlés megengedettsége szempontjából.

[107] Az elsőfokú bíróság a második és harmadik sérelmezett közlést is helyesen minősítette. A sérelmezett tartalom (adatok és adatbázisok hiteltelensége) nem tényállítás, hanem egyértelműen értékítélet. Szövegben játszott szerepük a szakmai mérlegelés eredményének kifejezése, amelyet a szakmai szervezetek a különböző forrásokból származó adatok ellentmondó jellegéből vezettek le. Az értékítélet pedig – helyes vagy helytelen voltától függetlenül – nem igazítható helyre.

[108] Az ítéltábla a negyedik közlés értékelését is megfelelőnek tartotta. A felperes keresetlevélben és a perfelvétel során, majd a fellebbezésben is kinyilvánított álláspontja egyaránt a „felkészületlen” és a „profilidegen” minősítések érdemi cáfolatára irányult. Ezek a kifejezések („profilidegen területre lépett”, „felkészületlenül érte”) a cikk szerzőjének véleményeként jelennek meg a szövegben. A felperes maga is a következtetések okszerűtlenségét állította, jogi érvei pedig saját, ellenkező tartalmú véleményének alátámasztását szolgálták. A sajtó-helyreigazítási perben a bíróság nem dönthet az Smtv. 12. § (1) bekezdésének tárgyi hatálya alá nem tartozó kijelentés helyességéről, így annak helyreigazítása fogalmilag kizárt.

[109] A felperes alappal támadta az elsőfokú bíróságnak a keresetösségi jog hiányával kapcsolatos indokait. Az ötödik közlést a kontextus-vezérelt értelmezési módszerrel elemezve egyértelmű, hogy az írásban a keresztfinanszírozás gyanúja a felperesre is rávetül, hiszen az mindvégig a koncessziós rendszer egyik szereplőjeként nevezi meg és a szövegbe ágyazott linkelt tartalom címe („Ehhez kapcsolódóan: A Mol- koncesszió ára: egy monitor

hulladékdíja közel ötször drágább lett, mint Ausztriában”) is ugyanezt közvetíti. E körülményekből az elsőfokú bíróságnak azt a következtetést kellett volna levonnia, hogy a felperest az igényérvényesítés joga megilleti.

[110] A helyreigazítási kérelmet az ötödik közlés esetében az zárja ki, hogy a keresztfinanszírozási gyanú felvetése az alperes olyan következtetésként megfogalmazott véleménye, amelynek kellő számú ténybeli alapját a cikkben megjelölte. Az ítéltábla ezzel kapcsolatban csupán utal az elsőfokú ítélet indokolásának [40] bekezdésében felsorolt tényadatokra. A helyreigazítási kérelem tehát az ítéltábla megítélése szerint az ötödikként sérelmezett közlés esetében sem volt teljesíthető.

[111] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – az utolsó közlést tekintve részben eltérő indokolással – helybenhagyta.

[112] A fellebbezés eredménytelensége folytán az alperes az első- és a másodfokú eljárásban is pernyertes. Ezért az ítéltábla az alperes kiadóját a másodfokú per költségekben, valamint a fellebbezési illeték megfizetésében is marasztalta a Pp. 83. § (1) bekezdése, a 101. § (1) bekezdése, a 102. § (1) bekezdése és a 499. § (1) bekezdése szerint.

[113] A másodfokú eljárásban az alperes tekintetében – a költségjegyzékben előadott felszámítás alapján – 5 munkaórát és 6.000 forint + áfa óradíjat kellett figyelembe venni. Az alperes részére meghatározott munkadíj az Ükr. 3. § (3) bekezdése, (5) bekezdése és a 4/A. § (1) bekezdése szerinti számításon alapul $[5 \times 6000/2 \times 1,27]$.

[114] Az egyes adótörvények módosításáról szóló 2022. évi XLV. törvény 70. §-ával megállapított Itv. 78. §-ának (4) bekezdése alapján a fizetendő illeték a bírósági határozat jogerőre emelkedésétől – a jelen esetben az ítéltáblai határozat meghozatalának napjától – számított 60. napon esedékes.

[115] A másodfokú bíróság tájékoztatja a felperest, hogy az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni. Amennyiben az illeték megfizetésére történő felhívásnak önként nem tesznek eleget a megjelölt határidőben, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

Budapest, 2025. január 28.

Dr. Kovács Helga s.k.
a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Kovács Éva s.k.
bíró

Dr. Stecbauer Anita s.k.
bíró